

Oh! minno poeg, kes teab mis süguse nõu-
ga sinna ni palju rahha olled saanud? Kas
süü süguse jõudnud sedda väikesega kokko-
põhina? Hirm mul on mõtteldes, et sinna
olled kurja nõu pruukinud. Poeg vastas:
Armas issa, ärge waevage isseennast ja
mind süguse umbes mõtlega. Minna ei
olle teid lahri lunnastanud, agga ma tean,
kes sedda on teinud: se woõras Herra, kes
minnule omma rahha-kukro andis. Eello
aega ma tahhan tedda tagga kulata ja otsi-
da. Kõl ma tedda wahhest leian; ja tem-
ma tulleb siis seie, näab mis head ta meile
on saatnud, ja nuttab meie eltsis rõõm-
pissaraid. Nõud nimmetas Robert issale
keik sedda luggu, mis temmale selle woõra
Herraga olnud; ja issa kulis peält halledus-
se ja rõõmoga.

Roberti issa hakkas jälle kõupa pruukima.
Temma leidis sõbbro, kes tedda aitasid, ja
Jum.

Jummal andis temmale õnne, et temma
isse, temma abikasa ja lapsed wõõra hästi
woõsid ellada. Agga norel Robertil olli üks
asj waia; temma ei leidnud sedda head
Herrat üles, kes temma issa olli lunnas-
anud, ja ta ei saanud temmale sedda tänu
kulutada, mis temma südä tundes ja tem-
male sowis. Wimas te leidis tedda sad-
damast, hakkas temma ja gade ümber, ja
ei teadnud, mis ta rõõmo pärrast pididi ütle-
ma. Teine panni sedda immes ja küsis:
Mis teil on, armas noor inimenne?

Robert. Oh! kallis Herra, egga se
woi teid teadmatta olla. Kas ollete siis
Robertit ja temma seltsi ärcunnustanud,
kellele teie ni palju head olle e teinud, kelle
isssa teie jälle nende kätte ollete saatnud?

Herra. Teie elsite, minno sõbber; min-
na ei tunne teid mitte, egga teie woigi mind
tunda, sest ma ollen woõras siin liinas ja
wast